



Η εικόνα, που εμφανίζει η Ε.Ε. εν σχέσει με την Ελλάδα και την προσπάθεια της Κυβέρνησης Κοινωνικής Σωτηρίας και του Πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα, να ανατάξουν στοιχειωδώς την Χώρα ύστερα από τον καταστροφικό πενταετή μνημονιακό «οδοστρωτήρα» και την οικονομική «τοξική συνταγή θεραπείας», που ακολουθήθηκε, είναι επιεικώς απαράδεκτη. Μια Ευρωπαϊκή ηγεσία «συμπλεγματική» και εμπαθής, ένα άθροισμα «ηγετίσκων», ομήρων συγκεκριμένων οικονομικών συμφερόντων των παγκοσμίων καπιταλιστικών κερδοσκόπων, που της ταιριάζει απόλυτα η ομηρική έκφραση «Αιδώς Αργείοι».

Η «εμμονική», ιδεοληπτική κυρίαρχη νεοφιλελεύθερη αντίληψη, συνδυασμένη με τον αυστηρό προτεσταντικό λόγο της τιμωρίας, που καλύπτει σήμερα τα πάντα στον Ευρωπαϊκό ορίζοντα, αποτελεί, ουσιαστικά, την «κουρτίνα» κάλυψης του «θεριεμένου» οικονομικού «εθνικισμού» του Γερμανικού Κεφαλαίου, που σταθερά οδηγεί σε πλήρη «Γερμανοποίηση» την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία έχει εισέλθει, ήδη, σε σοβαρή πολιτική παρακμή, εν σχέσει με το αρχικό όραμα της «Ευρώπης των Λαών».

Αυτό, που κατακτήθηκε από τους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του Ευρωπαϊκού λαϊκού κινήματος μετά την φρίκη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και αποτυπώθηκε ως Ευρωπαϊκό Κράτος Δικαίου και Πρόνοιας, μέσω της εφαρμοσμένης πολιτικής της Δυτικής Σοσιαλδημοκρατίας, σήμερα γκρεμίζεται και ξεθεμελιώνεται στο όνομα της «μυωπικής» και αδιέξοδης νεοφιλελεύθερης οικονομικής πολιτικής της δημοσιονομικής πειθαρχίας, που κυρίως επιβάλλει η γερμανική καπιταλιστική «ελίτ». Οι πολιτικές αυτές οδηγούν ολόκληρη την Ευρώπη στην πλήρη κοινωνική καταστροφή, χωρίς, μάλιστα, να εξασφαλίζουν προοπτική οικονομικής ανάπτυξης, αφού η συρρίκνωση της αγοραστικής δύναμης των Ευρωπαϊκών κοινωνιών απειλούν με οικονομική κατάρρευση όλο το σαθρό νεοφιλελεύθερο ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Και αυτό γίνεται την ώρα που, ενώ οι λοιποί πόλοι του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, Η.Π.Α., Κίνα, Ιαπωνία κ.λπ., από το 2008, που αυτό βρίσκεται σε μεγάλη κρίση, επιχειρούν να αντιμετωπίσουν αυτήν μέσω αύξησης της ζήτησης και της μεγαλύτερης

δραστηριοποίησης του ΚΡΑΤΟΥΣ και των δημοσίων επενδύσεων, στον Ευρωπαϊκό χώρο συντελείται, στην κυριολεξία, ένα «έγκλημα καθοσιώσεως» του απόλυτου δημοσιονομικού μονεταρισμού, που απειλεί να καταστρέψει όλες τις κοινωνίες, με πρώτες αυτές του Νότου, και ειδικότερα την Ελλάδα, που χρησιμοποιείται ως «πειραματόζωο» μετατροπής μιας Ευρωπαϊκής Χώρας σε «αποικία χρέους».

Αυτή η πολιτική της Ευρωπαϊκής καπιταλιστικής «ελίτ» αποτελεί «αυτοκτονία», τόσο στην ήδη εύθραυστη ισορροπία των Ευρωπαϊκών κοινωνιών, όσο και στην αμιγώς παραγωγική διαδικασία και οικονομική ανάπτυξη της Ευρώπης.

Μεγάλο θύμα αυτής της πορείας είναι η Δημοκρατία και το Ευρωπαϊκό Κράτος Δικαίου και Πρόνοιας, αφού ο αποκλεισμός μεγάλων κοινωνικών ομάδων από την παραγωγική διαδικασία και η περιθωριοποίηση αυτών οδηγεί μαθηματικά στον άκρατο εθνικισμό, την κοινωνική αναταραχή και την ξενοφοβία, όπως κατέδειξε με εναργή τρόπο η ιστορική εμπειρία στον Ευρωπαϊκό χώρο στο πρώτο ήμισυ του 20ου αιώνα, που έφερε τη φρίκη του Α' και Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Η απόλυτη επιμονή στις πολιτικές της εξοντωτικής λιτότητας και στην έλλειψη γενναίων πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών μέτρων, όπως προκύπτει ξεκάθαρα από την αντιμετώπιση της Ευρωπαϊκής «ηγεσίας» απέναντι στην Ελλάδα στην παρούσα διαπραγμάτευση με την Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας, που οδήγησε στην προκήρυξη του δημοψηφίσματος της Κυριακής, θα προκαλέσει αντικειμενικά, μακροπρόθεσμα την διάλυση της Ευρώπης, αρχής γενομένης από τον Ευρωπαϊκό Νότο, που απλώς αποτελεί τον «προάγγελο» της κατάρρευσης και της διάλυσης του Ευρωπαϊκού οικοδομήματος.

Απέναντι σ' αυτή τη νεοφιλελεύθερη «λαίλαπα», που επιβάλλει η οικονομική ολιγαρχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εκτελεί «κοντόθωρα» η σημερινή θλιβερή πολιτική ηγεσία αυτής, απαιτείται η ανάπτυξη ισχυρών Ευρωπαϊκών λαϊκών κινημάτων, με κατεύθυνση την προάσπιση των Ευρωπαϊκών Αρχών της Αλληλεγγύης, της Ισοτιμίας και της Κοινωνικής Προόδου. Το παράδειγμα της στάσης της Κυβέρνησης Κοινωνικής Σωτηρίας της Ελλάδος και του Ελληνικού Λαού, που θα εκφρασθεί με ένα βροντερό «όχι» στο δημοψήφισμα της Κυριακής, στην σημερινή πολύ δύσκολη συγκυρία, μπορεί να αποτελέσει έναν σημαντικό προωθητικό παράγοντα προς την επίτευξη αυτού του μεγάλου ζητούμενου της σημερινής εποχής.

Του Γεωργίου Παπασίμου

Δικηγόρου

Μέλους Πολιτικής Γραμματείας του «ΠΡΑΤΤΩ»